

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ENTER

ทดลองอ่าน

คนนั้นซะ

放开那个女巫

INKS
TONE

阅文集团

二目 Er Mu เนียน
chaangji แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

นิยายเล่มนี้ขอพาทุกคนย้อนกลับไปสู่ยุคกลางของตะวันตก ช่วงเวลาที่ไม่มีเทคโนโลยีอำนวยความสะดวก ไม่มีพลังงานไฟฟ้าใช้ มีเพียงพลังเหนือธรรมชาติอันน่าพิศวงซุกซ่อนอยู่ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่มนุษย์จะหวาดกลัวต่อสิ่งที่ตนไม่รู้ แต่หากปล่อยให้ความกลัวอยู่เหนือเหตุผลก็อาจนำไปสู่การหลงมกมายผิดๆ เหมือนอย่างที่คุณคนนั้นด่วนตัดสินว่าคนที่ต่างจากตนเป็นพวกชั่วร้าย และเริ่มออกล่าแม่มดเพื่อขจัดความไม่มั่นคงในใจให้หมดไป

แต่ 'เจิงเหียน' ไม่เป็นอย่างนั้น แนวคิดทางวิทยาศาสตร์ที่สั่งสมมานาน บ่มเพาะให้เขาพร้อมเปิดรับสิ่งแปลกใหม่ เขาเผชิญหน้ากับความไม่รู้เพื่อทำความเข้าใจ จนค้นพบพลังยิ่งใหญ่จากเหล่าแม่มดที่ผู้คนชิงชังกันนักหนา ชุมพลังที่สามารถหักล้างข้อจำกัดต่างๆ ของยุคนี้ได้

โชคดีที่เขาใช้เวลาอยู่ในร่างของ 'โรแลนด์ วิกเบิลตัน' เจ้าชายผู้ปกครองเมืองชายแดน จึงถือโอกาสนี้ปรับเปลี่ยนความคิดของชาวเมืองเสียใหม่ หากทุกคนยอมรับพลังและการมีอยู่ของแม่มด เมืองห่างไกลความเจริญแห่งนี้ย่อมกลายเป็นผู้นำการพัฒนาแห่งยุคสมัยได้อย่างแน่นอน!

หากสงสัยว่าพลังของเหล่าแม่มดจะมีส่วนช่วยในการพัฒนาเมืองและปฏิวัติอุตสาหกรรมได้อย่างไรนั้น คงต้องขอให้ร่วมหาคำตอบกันในเล่มแล้ว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่ม ชื่อจริงคือเงิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะเชื่อมั่นในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

สำหรับคนที่ยืมเวลามาส่วนใหญ่แล้ว เทคโนโลยีคือกำลังการผลิตอันดับหนึ่ง
แต่ที่นี่แม้มดต่างหากที่เป็นกำลังการผลิตอันดับหนึ่ง

ตอนที่ 1 เริ่มชีวิตเจ้าชายตั้งแต่วันนี้

เจิ้งเหียนรู้สึกเหมือนมีคนกำลังเรียกเขา

"ฝ่าบาท ตื่นเถิดพะยะค่ะ..."

เขาหันหน้าไปอีกทาง ทว่าเสียงนั้นไม่เพียงไม่หายไป ชั่วยังดังขึ้น
กว่าเดิม เขารู้สึกเหมือนมีคนยื่นมือมาดึงแขนเสื้อเบาๆ

"ฝ่าบาท...เจ้าชาย!"

เจิ้งเหียนลืมตาขึ้นทันใด หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่คุ้นเคยหายไป
โต๊ะทำงานหายไป ผืนที่แปะกระดาษโน้ตจนเกลือนก็หายไปเช่นกัน
สิ่งเหล่านั้นถูกแทนด้วยภาพที่ไม่คุ้นตา...อาคารบ้านเรือนขนาดย่อม
สร้างจากอิฐและหิน ลานเมืองรูปวงกลมคลลาล้ำไปด้วยผู้คน กลางลาน
มีแท่นแขวนคอนักโทษหน้าตาคัลล่ายกรอบประตูตั้งอยู่ เขานั่งอยู่บนเวทีสูง
ตรงข้ามกับลาน ใต้กันไม้ไผ่เก้าอี้หมุนนุ่มๆ ทว่าเป็นเก้าอี้เหล็กแข็งๆ
รอบตัวรายล้อมไปด้วยผู้คน ดวงตาแต่ละคู่กำลังจับจ้องมองเขาไม่วางตา
พวกผู้หญิงที่แต่งตัวเหมือนสตรีชั้นสูงชาวตะวันตกในยุคกลางกำลัง
ปิดปากแอบหัวเราะเขา

นี่มันบ้าอะไรกัน ฉันไม่ได้กำลังนั่งงานเขียนแบบอยู่หรอก เจิ้งเหียน

งไปหมด การโหมงานหนักติดกันสามวันทำให้สภาพร่างกายและจิตใจ
ของเขาย่ำแย่จนถึงขีดสุด จำได้แค่ว่าสุดท้ายร่างกายเหมือนจะรับไม่ไหว
หัวใจเริ่มเต้นผิดจังหวะ เขานึกอยากจะพบบลั๊กกับโตะสักคู่...

"ผ่าบาท ทรงประกาศคำตัดสินเถิดพะยะค่ะ"

คนพูดก็คือชายที่แอบดิงแขนเสื้อเขาคนนั้น ดูจากหน้าตาแล้ว
คงอายุประมาณห้าสิบหกสิบปีได้ ชายคนนั้นสวมชุดขาว มองเผินๆ
คล้ายแกนดัล์ฟในเรื่องเดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์

นี่ฉันกำลังฝันอยู่หรือ เฉิงเหียนเลียริมฝีปากที่แห้งผาก แล้ว
ตัดสิน...ตัดสินอะไร

แล้วเขาก็ได้คำตอบอย่างรวดเร็ว ผู้ชนในตลาดเมืองกำลังมองไปยัง
แท่นแขวนคอพลางชูกำปั้นส่งเสียงโหวกเหวก ข้างซ้ายยืนหันไปทางนั้น
เป็นครั้งแรก

เฉิงเหียนเคยเห็นเครื่องประหารยุคโบราณแบบนี้จากทาง
โทรทัศน์...เสาสองต้นสูงประมาณสี่เมตร บริเวณหัวเสามีคานพาด
เชื่อมต่อกัน ตรงกลางคานฝังห่วงเหล็กที่ขึ้นสนิมเป็นดวงๆ เชือกป่าน
เส้นหนาสี่อออกเลื้อยลอดผ่านห่วงเหล็ก ปลายเชือกด้านหนึ่งยึดอยู่
กับคาน ส่วนอีกด้านรัดอยู่ที่คอนักโทษ

ในฝันประหลาดครั้งนี้ เฉิงเหียนพบว่าตัวเองสายตาดำจมน่าตกใจ
ปกติหากไม่ใช่แว่น เขาจะมองตัวหนังสือบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ไม่ชัด
แต่เวลานี้เขากลับมองเห็นทุกรายละเอียดบนแท่นแขวนคอซึ่งอยู่ไกล
เกินห้าสิบเมตรได้อย่างชัดเจน

นักโทษคนนั้นถูกคลุมศีรษะ มือทั้งสองถูกมัดไพล่หลัง สวมชุด
หยาบๆ สีเทาดูสกปรกราวกับผ้าขี้ริ้ว รูปร่างผอมแห้ง ข้อเท้าที่โผล่
ออกมาบอบบางราวกับจะใช้มือหักได้ บริเวณหน้าอกนูนขึ้นเล็กน้อย
ดูแล้วน่าจะเป็นผู้หญิง เธอยืนตัวสั่นระริกอยู่ท่ามกลางสายลม แต่ยังคง

พยายามยึดตัวตรงเต็มที่

เออละ เธอไปทำความผิดอะไรมา ผู้คนมากมายเหล่านี้นี้ถึงได้
เคียดแค้นชิงชังจนอยากเห็นเธอถูกแขวนคอต่อหน้า

พอคิดถึงตรงนี้ความทรงจำในสมองจึงเหียนก็ถูกเชื่อมต่อกับ
อะไรบางอย่าง คำตอบพลันปรากฏขึ้นตรงหน้าในทันที

เธอเป็น 'แม่ मद'

เธอถูกปีศาจล่อลวงจนหลงผิด เป็นร่างจำแลงของสิ่งไม่บริสุทธิ์

"ผ่าบาท" แกนดัล์ฟเอ่ยเร่งอย่างระมัดระวัง

เขาเหลือบมองอีกฝ่าย อ้อ ที่แท้ก็ไม่ได้ชื่อแกนดัล์ฟ แต่ชื่อบารอฟ
ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังที่ถูกส่งมาเพื่อช่วยเขาบริหารบ้านเมือง

และตัวเขาก็คือโรแลนด์ เจ้าชายลำดับที่สี่แห่งอาณาจักร
เกรย์คาสเซิลซึ่งถูกส่งมาปกครองเมืองชายแดนแห่งนี้ ประชาชนของ
เมืองจับแม่ मद ได้จึงรีบคุมตัวมายังสถานที่ตำรวจ...ไม่สิ ต้องเรียกว่า
ศาลถึงจะถูก โดยปกติมุขนายก* หรือลอร์ดเจ้าของที่ดินจะเป็นคน
สั่งประหารชีวิตแม่ मद แต่ในเมื่อเวลานี้เขาเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุด
การออกคำสั่งนี้จึงกลายเป็นหน้าที่เขาไปโดยปริยาย

เพียงแค่ว่าความทรงจำในสมองก็ตอบข้อสงสัยของเขาที่ละข้อ
โดยไม่จำเป็นต้องเลือกขึ้นมาอ่าน รวากับว่าเขาเคยผ่านประสบการณ์
เหล่านี้นมาแล้วจริงๆ จึงเหียนสับสนไปหมด ผันอะไรจะลงลึกถึง
รายละเอียดขนาดนี้ ดังนั้นนี่คงไม่ใช่ฝันแน่ๆ เขาย้อนเวลามาสู่ยุคมืด
ของยุโรปและอยู่ในร่างของโรแลนด์ เปลี่ยนจากวิศวกรออกแบบเครื่องกล
ที่ปั่นงานข้ามวันข้ามคืนมาเป็นเจ้าชายลำดับที่สี่ผู้สูงศักดิ์อย่างนั้นหรือ

* มุขนายก หรือบิชอป (Bishop) คือบาทหลวงที่เป็นหัวหน้าปกครองมุขมณฑลหรือเขตการปกครอง
ของศาสนจักร (Diocese) โดยมุขมณฑลที่ใหญ่หรือมีความสำคัญจะถูกยกขึ้นเป็นอัครมุขมณฑล
และมุขนายกที่ปกครองอยู่จะถูกเรียกเป็นอัครมุขนายก (Archbishop) ซึ่งถือว่ามีสถานะสูงกว่ามุขนายก
ในด้านการปกครอง

ต่อให้ดินแดนแห่งนี้จะดูแร้นแค้นและล้าหลังมาก แต่เขาก็ไม่เคยเห็นชื่ออาณาจักรเกรย์คาสเชิลปรากฏในหนังสือประวัติศาสตร์มาก่อน แล้วอย่างนี้เขาควรทำอะไรต่อดี

พวกปรากฏการณ์แหกกฎวิทยาศาสตร์อย่างการย้อนเวลาเอาไว้ค่อยไปหาคำตอบทีหลังก็ได้ ตอนนี้เขาควรรีบหยุดความโกลาหลตรงหน้าเสียก่อน...การกล่าวหาว่าใครบางคนเป็นต้นเหตุของภัยพิบัติหรือความอัปมงคลถือเป็นเรื่องปกติของสังคมที่ยังไม่พัฒนา แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราต้องยอมสังเวยคนคนหนึ่งเพื่อสนองความต้องการด้านมืดของผู้คน เรื่องโง่เง่าแบบนี้จึงเขียนไม่เอาด้วยหรอก

เขาคว่าหนังสือคำสั่งจากมือบารอฟมาโยนทิ้ง บิดซีก็เอจแล้วพูดว่า "ข้างวงแล้ว ไว้วันหน้าค่อยว่ากันใหม่ วันนี้แยกย้ายได้!"

จึงเขียนไม่ได้ทำไปด้วยความหุนหันพลันแล่น เขาแค่อ้างอิงจากพฤติกรรมการทำงานของเจ้าชายในความทรงจำ จึงได้แสดงท่าทางอย่างชนชั้นสูงที่ขอบเอาแต่ใจออกมา ไซ้แล้ว เจ้าชายตัวจริงต้องเป็นคนไม่เอาถ่าน นิสัยน่ารังเกียจ ชอบทำอะไรตามอำเภอใจ ซึ่งถ้าว่ากันตามจริงแล้ว พวกเขาจะคาดหวังให้เจ้าชายวัยยี่สิบต้นๆ ที่ไม่มีใครควบคุมได้คนหนึ่งมีนิสัยดีแค่ไหนกัน

บรรดาชนชั้นสูงที่นั่งบนเวทีเดียวกันกับเขาดังแสดงสีหน้าชินชามีเพียงชายร่างสูงใหญ่ในชุดเกราะคนหนึ่งลุกขึ้นว่า "ฝ่าบาท นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะพะย่ะค่ะ! เมื่อพิสูจน์แล้วว่านางเป็นแม่มดจริงก็ต้องริบประหารเดี๋ยวนั้น มิฉะนั้นเกิดแม่มดคนอื่นๆ มาชิงตัวนางไปจะทำไมไร หากศาสนจักรรู้เข้าคงไม่นิ่งดูตายแน่พะย่ะค่ะ"

คาร์เตอร์ แลนนิส ชายหนุ่มท่าทางซื่อตรงคนนี่คือหัวหน้าอัศวินของเขา จึงเขียนขมวดคิ้ว "อะไรกัน เจ้ากลัวหรือ" คำพูดหยอกล้อนั้นแฝงน้ำเสียงเสียดสีอย่างชัดเจน ชายหนุ่มร่างกำยำที่ลำแขนหนากว่า

ลำตัวของเหล่าแม่มดกลับกลัวฝ่ายตรงข้ามจะพากันมาปล้นคุก หรือ
เจ้านี้คิดว่าแม่มดเป็นภูติผีปีศาจจริง ๆ

"รอให้มากขึ้นเยอะๆ แล้วรวบรวมที่เดียวไม่ดีกว่าหรือ"

พอเห็นว่าคาร์เตอร์ไม่ได้แย้งอะไรอีก เจิงเหียนจึงโบกมือเรียก
องครักษ์ให้มาพาตัวเองออกไป หัวหน้าอัศวินลึงเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะ
ยอมเดินตามหลังมา ขุนนางคนอื่นๆ ต่างลุกขึ้นโค้งตัวแสดงความเคารพ
ทว่าสายตากลับฉายแววเหยียดหยันอย่างเปิดเผยจนเจิงเหียนสัมผัสได้

เมื่อกลับมาถึงที่พัก...ซึ่งก็คือปราสาทที่ตั้งอยู่ราวๆ ตอนใต้ของ
เมืองชายแดน เขาก็สั่งให้องครักษ์ขงผู้ช่วยเจ้ากรมคลังที่มีสีหน้า
ร้อนรนไว้นอกประตูใหญ่ ถึงตอนนี้อะไรก็ได้ทั่วทั้งห้องขึ้นมาน้อย

สำหรับคนที่ใช้เวลาร้อยละเก้าสิบหมกมุ่นอยู่แต่กับคอมพิวเตอร์
แล้ว การแสดงละครตบตาผู้ชมมากมายเมื่อครูนั่นนับได้ว่าไม่เลวเลย
เจิงเหียนอาศัยความทรงจำในหัวค้นหาห้องนอนตัวเอง เขา นั่งพักบน
เตียงอยู่ครู่ใหญ่กว่าจะควบคุมจังหวะหัวใจที่เต้นกระหน่ำได้ สิ่งสำคัญ
ตอนนี้คือการทำความเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด ตัวเองเป็นถึงเจ้าชายแท้ๆ
ทำไมไม่อยู่ที่เมืองหลวง ถ่อมมาทำอะไรในเมืองที่ห่างไกลความเจริญแบบนี้

เรื่องนี้ไม่คิดยังพอว่า แต่พอคิดและได้คำตอบเท่านั้นล่ะ เขาก็
ถึงกับตกตะลึงจนตาค้าง

โรแลนด์ วิมเบิลตันมาที่นี่เพื่อชิงราชบัลลังก์

ต้นเหตุทั้งหมดมาจากพระราชโองการของพระราชาวิมเบิลตันที่สาม
แห่งอาณาจักรเกรย์คาสเทิล ซึ่งมีความว่า 'ผู้ที่จะได้ปกครองอาณาจักร
แห่งนี้ไม่ใช่ผู้ที่เกิดเร็วที่สุด แต่เป็นผู้ที่มีความสามารถในการปกครอง
ประชาชนมากที่สุด' พระราชาได้ส่งบุตรธิดาทั้งห้าที่บรรลุนิติภาวะแล้ว
ออกไปปกครองตามดินแดนต่างๆ เป็นเวลาห้าปี จากนั้นค่อยตัดสินใจ
จากทักษะการปกครองว่าใครจะได้เป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ต่อไป

ตัดสินคนจากความสามารถ ให้ความเสมอภาคทางเพศ ฟังดูเป็นความคิดที่ทันสมัยทีเดียว แต่เมื่อนำไปปฏิบัติจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะรับรองได้ว่าพวกเขาห้าคนอยู่ภายใต้เงื่อนไขการแข่งขันที่เหมือนกัน นี่ไม่ใช่เกมที่เล่นแบบเรียลไทม์เสียหน่อย และเท่าที่เขารู้ดินแดนของเจ้าชายลำดับที่สองก็ดีกว่าเมืองชายแดนมาก...เออ จะว่าไปแล้วในบรรดาพวกเขาห้าคนดูเหมือนจะไม่มีดินแดนของใครเลวร้ายไปกว่าเมืองชายแดนของเขาเลย แต่เริ่มต้นก็เสียเปรียบเสียแล้ว

แล้วอีกอย่างจะใช้อะไรเป็นตัวประเมินผลการแข่งขันกัน ประชาชนทหาร หรือว่าเศรษฐกิจ วิมเบิลดันที่สามไม่เคยพูดถึงเกณฑ์ใดๆ และไม่เคยกำหนดกติกาการแข่งขันเลย หากมีการลอบฆ่ากันจะทำอย่างไร ราชินีจะทนดูลูกตัวเองฆ่ากันตายต่อหน้าต่อตาได้อย่างนั้นหรือ...แต่พอนึกดูดีๆ อีกที เธอละ ขำขำอีกแล้ว ราชินีดันสั่งพระชนมโอรสไปตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อนแล้ว

เจิ้งเหยียนถอนหายใจ เห็นได้ชัดว่าเขากำลังอยู่ในยุคศักดินาอันมีดมนและป่าเถื่อน ดูจากการล่าแม่มดอย่างดุเดือดก็พอจะรู้อยู่ อย่างน้อยได้ย่นเวลามาเป็นเจ้าชายก็ถือว่าเริ่มต้นได้ไม่เลว ต่อให้ไม่ได้ราชบัลลังก์ เขาก็ยังมีสายเลือดกษัตริย์แห่งเกรย์คาสเซิลอยู่ดี ขอเพียงรักษาชีวิตไว้ได้ อยากรู้ก็ต้องได้เป็นผู้ปกครองดินแดนสักแห่ง

นอกจากนี้...ได้เป็นพระราชอาแล้วอย่างไร ไม่มีอินเทอร์เน็ต ไม่มีคอมพิวเตอร์ ให้ความเจริญอย่างยุคปัจจุบัน จะให้เขากลายเป็นคนประเภทเดียวกับพวกชาวเมืองนะหรือ เวลาไม่มีอะไรทำก็เฝ้าแม่มดเล่น ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองที่ทุกคนเทกระโถนปัสสาวะอุจจาระลงถนนกันโครมๆ สุดท้ายก็ตายจากไปด้วยกาฬโรค?

เจิ้งเหยียนขมความคิดฟุ้งซ่านในใจ แล้วเดินไปยืนหน้ากระจกเต็มตัวในห้องนอน คนในกระจกมีผมหยักศกสีเทาอ่อนอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ

ที่โดดเด่นที่สุดของราชวงศ์เกรย์คาสเซิล เครื่องหน้าสมดุรับกันดี
 ดิดตรงท่าทางดูเหลาะแหละไม่จริงจัง ไม่มีสง่าราศี ใบหน้าก็ซีดขาวอย่าง
 คนขาดการออกกำลังกาย ส่วนเรื่องที่ว่าเขามีนิสัยยติดเล้าติดผู้หญิง
 หรือไม่นั้น เขาค้นความทรงจำอยู่สักครู่...ดูเหมือนจะใช้ได้ที่เดียว
 โรแลนด์มีใครรักอยู่ในเมืองหลวงหลายคน ทุกคนล้วนสมัครใจเองทั้งนั้น
 เขายังไม่เคยบังคับขึ้นใจใคร

คราวนี้มาดูสาเหตุที่เขาย้อนเวลามาบ้าง เจิงเหียนพอจะเดาได้
 คร่าวๆ ว่า...คงเป็นเพราะเขาถูกแรงงานอย่างไร้มนุษยธรรม เจ้านาย
 เพิ่มกะกลางคืนติดๆ กันจนเขาหัวใจวายเฉียบพลัน กลายเป็นศพ
 ในคดีอนาถ และกว่าร้อยละแปดสิบของเหยื่อในคดีประเภทนี้ก็หนีไม่พ้น
 นักเขียนโค้ด วิศวกรเครื่องกล และวิศวกรคอมพิวเตอร์

เอาเถอะ จะอะไรก็ช่าง อย่างน้อยก็ดูเหมือนเขาจะได้ชีวิตเพิ่มมา
 อีกหนึ่งชีวิต เขาไม่ควรบ่นอะไรมากมาย ไม่น่าในอนาคตเขาอาจจะ
 ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่นี้ได้ แต่ภารกิจสำคัญอันดับหนึ่ง
 ในตอนนี้คือการสวมบทบาทเจ้าชายให้แนบเนียน อย่าให้ใครเห็นพิรุณ
 แล้วจับเขาไปเผาทั้งเป็นด้วยข้อหาว่าถูกปีศาจเข้าสิง

"ไหนๆ มาถึงขั้นนี้แล้วก็ต้องเอาตัวให้รอดก่อน" เขาสูดหายใจลึก
 ก่อนจะพูดเบาๆ กับกระจก "นับแต่นี้ไป ข้าคือโรแลนด์"

ตอนที่ 2

แม่มดอันนา (1)

หลังจากนั้นเขาก็ขังตัวเองอยู่ในห้องเพื่อครุ่นคิดถึงโลกนี้อย่างละเอียด เมื่อถึงเวลาอาหารเย็นก็สั่งให้คนรับใช้ยกเข้ามา

ความดีนรณที่จะมีชีวิตอยู่ทำให้โรแลนด์สะกดกลืนความกลัวและความไม่คุ้นเคยต่อสภาพแวดล้อมแปลกใหม่หลังย้อนเวลามาได้ เขารู้ดีว่ายิ่งเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดได้เร็วเท่าไร ความเสี่ยงที่จะถูกจับได้ว่าเป็นตัวปลอมก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น

แต่ต้องพูดกันตามตรงว่าในสมองของเจ้าชายไม่มีเรื่องอื่นใดนอกจากเรื่องที่ไปคลุกคลีกับพวกชนชั้นสูง โรแลนด์พยายามนึกเข้าไปซ้ำมา แต่ก็นึกเรื่องที่จะมีเนื้อหาสาระไม่ออก...ไม่มีเรื่องเกี่ยวกับพวกขุนนาง สถานการณ์ทางการเมือง หรือความสัมพันธ์กับอาณาจักรข้างเคียง ส่วนความรู้พื้นฐานทั่วไปอย่างชื่อเมืองหรือปีสำคัญต่างๆ ที่เขานึกออกก็ไม่สามารถเอามาเชื่อมโยงกับความรู้ประวัติศาสตร์ยุโรปที่ตัวเองรู้มาได้

ดูว่าเจ้าชายองค์นี้คงไม่มีวาสนาได้เป็นพระราชเสาะแล้ว บางทีพระราชแห่งเกรย์คาสเซิลคงจะเล็งเห็นจุดนี้ถึงได้ส่งเขามาที่เมืองบ้ำๆ นี่...เมืองที่ต่อให้ปกครองละเทะขนาดไหนก็ไม่ส่งผลเสียอะไรมาก

ส่วนพวกพี่ๆ น้องๆ พวกนั้น...โรแลนด์คันความทรงจำอยู่ครู่หนึ่ง
ก็ไม่ว่าจะหิวหรืออะไรก็ช่าง

พี่ชายคนโตเชี่ยวชาญการรบ พี่ชายคนรองเล่นให้เลี่ยมแพรวพราว
พี่สาวดูร้ายโหดเหี้ยม น้องสาวฉลาดหลักแหลม

นี่คือความทรงจำทั้งหมดที่เหลืออยู่ในสมองของเจ้าชายลำดับที่สี่
เขาถึงกับพูดไม่ออก พี่น้องอยู่ร่วมกันมากกว่าสิบปี กลับมีคำบรรยายถึง
ลักษณะของแต่ละคนเพียงสั้นๆ แค่นี้ก็คำ พวกเขามีพลังอำนาจอย่างไร
มีขอวคนสำคัญคือใคร โดดเด่นเรื่องอะไร รายละเอียดพวกนี้เขากลับ
ไม่รู้แม้แต่หน่อย

เจ้าชายเพิ่งมาอยู่เมืองชายแดนได้สามเดือน พวกขุนนางที่นั่น
ก็แสดงท่าทีดูถูกเขาอย่างเปิดเผย เห็นได้ชัดว่าเจ้าชายลำดับที่สี่ไม่ได้
เกิดมาเพื่อเป็นเจ้าคนนายคนจริงๆ โชคดีที่ตอนออกจากเมืองหลวง
ริมเบิดตันที่สามได้ส่งขุนนางฝ่ายปกครองและฝ่ายทหารมาช่วยเขา
อย่างละคน มิฉะนั้นเขาคงทำอะไรไม่ถูกจริงๆ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น สาวใช้ที่ชื่อไทรก็มาเตือนโรแลนด์อยู่หลายรอบว่า
ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังต้องการพบเขา ดูท่าคงป่วยเบี่ยงไม่ได้แล้ว เขาอุบ
กั้นสาวใช้ตามที่เจ้าชายในความทรงจำมักทำ แล้วสั่งให้เธอไปแจ้ง
บารอฟให้ไปรอที่โถงรับแขก

เมื่อเห็นไทรเดินหน้าแดงออกจากประตูไป โรแลนด์ก็พลัน
นึกขึ้นมาได้ ปกติในนิยายย้อนเวลาต้องมีระบบตัวช่วยแถมติดมาด้วย
ไม่ใช่หรือ เขาหาว่าหนึ่งครั้งพิมพ์คำว่ายตัวช่วยในใจอยู่หลายสิบครั้ง
แต่ก็ไม่เกิดอะไรขึ้นทั้งนั้น

นิยายหลอกคนจริงๆ นั่นละ

บารอฟนั่งกระวนกระวายรออยู่ในโถงรับแขกนานแล้ว พอเห็น

โรแลนด์เดินมาก็รีบเข้าไปหา "ฝ่าบาท เหตุใดเมื่อวานจึงไม่ทรงสั่ง
แขวนคอพะยะคะ"

"ช้าเร็วหนึ่งวันจะเป็นไรไป" โรแลนด์ปรบมือเรียกคนรับใช้ให้
ยกอาหารเข้าเข้ามา "ค่อยๆ นั่งลงคุยกันดีกว่า"

ดูๆ ไปก็เหมือนกับภาพในความทรงจำอยู่ เวลาเกิดปัญหา หัวหน้า
อัศวินมักจะถามเขาตรงๆ ต่อหน้า ในขณะที่ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังจะแอบมา
ถามตามลำพังทีหลัง แต่ไม่ว่าอย่างไรคนทั้งคู่ก็จงรักภักดีต่อเขาอย่าง
ไม่ต้องสงสัย...ถึงจะทำไปเพราะเห็นแก่หน้าพระราชาก็ตาม

"ช้าไปหนึ่งวันก็อาจทำให้แม่มดคนอื่นๆ แห่กันมาได้พะยะคะ
ฝ่าบาท! ครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เหมือนเมื่อก่อน ฝ่าบาทจะทรงทำอะไร
ตามพระทัยไม่ได้พะยะคะ!"

"เหตุใดแม้แต่เจ้าก็ดำเนินช้าเรื่องนี้เล่า" โรแลนด์ย่นหัวคิ้ว "ข้านี้กลัว
เจ้าจะแยกแยะข่าวลือกับความจริงได้เสียอีก"

บารอฟหน้าตาขุ่น "ข่าวลืออะไรพะยะคะ"

"ก็ข่าวลือที่ว่าแม่มดชั่วร้ายบ้างละ เป็นภูตผีปีศาจบ้างละ" โรแลนด์
พูดอย่างไม่ใส่ใจ "ศาสนจักรเป็นคนปล่อยข่าวลือทั้งนั้น ข้าว่าถ้าไม่ยาก
ให้พวกเขามายุ่มย่ามที่นี่ พวกเราก็ต้องทำการตรงกันข้าม พวกเขา
แพร่ข่าวว่าแม่มดเป็นสิ่งชั่วร้าย พวกเราก็จะไม่ล่าแม่มด และจะประกาศ
ให้ชาวเมืองรู้ด้วยว่านี่เป็นเพียงข่าวลือเหลวไหลที่ศาสนจักรแต่งขึ้น"

บารอฟตกตะลึง "แต่...แต่แม่มดเป็น..."

"เป็นสิ่งชั่วร้ายใช่ไหม" โรแลนด์ถามกลับ "ยกตัวอย่างได้ไหมละ"

ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังเงิบไปสักครู่ คล้ายกำลังคิดว่าเจ้าชายกำลัง
หยอกเขาอยู่หรือไม่ "ฝ่าบาท เรื่องนี้ไว้พวกเราค่อยคุยกันวันหลังดีกว่า
กระหม่อมรู้ว่าพระองค์ไม่โปรดศาสนจักร แต่ทำเช่นนั้นมันจะได้ผล
ตรงข้ามกับที่ต้องการ"

ดูท่าเขาคงไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อที่ยังรากลึกยาวนานได้
ภายในวันเดียว โรแลนด์เบะปาก ไม่ตื้อตึงจะเอาชนะอีก

ตอนนี้อาหารเข้าถูกยกขึ้นโต๊ะแล้ว มีขนมปังทอดหนึ่งจาน ไข่ดาว
หนึ่งจาน และนมอีกหนึ่งเหยือก เขารินนมให้ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังหนึ่งแก้ว
แล้วเลื่อนไปตรงหน้าอีกฝ่าย

"เจ้ายังไม่ได้อะไรมากระมัง ค่อยๆ กินค่อยๆ พุดดีกว่า" จากที่
สาวใช้รายงานมา บารอฟมารอบพบเขาที่นอกปราสาทตั้งแต่ฟ้าสาง
จึงน่าจะยังไม่ได้อะไรมา แม้จะตั้งใจเลียนแบบนิสัยเจ้าชายตัวจริง
ให้เหมือนที่สุด แต่อย่างน้อยเขาก็ควรค่อยๆ เปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง
และผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังก็เป็นเป้าหมายที่ไม่เลวเลย หากทำให้ผู้ใต้บังคับ
บัญชาารู้สึกว่าตนเห็นความสำคัญของพวกเขา พวกเขาก็จะยิ่งมีกำลังใจ
ทุ่มเททำงานให้

ความคิดริเริ่มเป็นบ่อเกิดของความสำเร็จมาแต่ไหนแต่ไรไม่ใช่หรือ
บารอฟปรับแก้วนมาแต่ไม่เต็ม เขาพูดอย่างร้อนรนว่า "ฝ่าบาท
พวกเรากำลังเดือดร้อนนะพะย่ะค่ะ สามวันก่อนมีทหารรายงานว่า
พบค่ายพักแรมที่น่าจะเป็นของพวกแม่มดทางป่าตะวันตก พวกนาง
มัวรีบร้อนเดินทางจึงเผละทิ้งร่องรอยไว้ พวกทหารเจอสิ่งนี้ในค่ายพักแรม
พะย่ะค่ะ"

เขาควักเหรียญหนึ่งเหรียญออกมาจากอกเสื้อแล้ววางลงตรงหน้า
โรแลนด์

มันไม่ใช่เหรียญกษาปณ์ที่พบได้ทั่วไป อย่างน้อยในความทรงจำ
ของโรแลนด์ เขาเองก็ไม่เคยเห็นเงินชนิดนี้มาก่อน...ดูเหมือนมันจะ
ไม่ได้ทำจากโลหะด้วยซ้ำ

เขาคล้าๆ ดูแล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่าของชิ้นนี้กำลังส่งความร้อน
ออกมา ไม่ใช่อุณหภูมิจากตัวผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังแน่นอนเพราะมันสูงเกิน

สี่สิบองศา พริบตานั่นเขานึกถึงแผ่นแปะให้ความร้อนขึ้นมาทันที

"มันคืออะไร"

"ตอนแรกกะหม่อมคิดว่าเป็นเพียงสิ่งของที่แม่บดคนใดคนหนึ่งทำขึ้น แต่ความจริงเลวร้ายกว่าที่กะหม่อมคิดไว้มาก" บารอฟพูดเหวี่ยงบนหน้าผาก "ลวดลายบนนั้น...คือรูปภูเขาศักดิ์สิทธิ์และดวงตาปีศาจ มันคือสัญลักษณ์ของสมาคมแม่บดพะยะคะ"

โรแลนด์สัมผัสผิวขรุขระบนหน้าเหรียญ เดาว์น่าจะทำจากดินเผาบนเหรียญมีรูป 'ภูเขา' อยู่จริงๆ...สามเหลี่ยมเรียงกันสามอัน ตรงกลางสามเหลี่ยมมีดวงตาหนึ่งดวง เค้โคร่งลายเส้นดูหยาบน่าจะถูกขัดด้วยมือ

เขาพยายามนึกคำว่า 'ภูเขาศักดิ์สิทธิ์และดวงตาปีศาจ' กับ 'สมาคมแม่บด' แต่ไม่พบข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ดูเหมือนเจ้าชายลำดับที่สี่จะไม่มีความรู้เรื่องเวทมนตร์ไสยศาสตร์เอาเสียเลย

บารอฟเองก็ไม่ได้หวังว่าโรแลนด์จะรู้อะไรอยู่แล้ว จึงอธิบายต่อ "ฝ่าบาท ฝ่าบาททรงไม่เคยเจอแม่บดจริงๆ ก็ได้ประเมินพวกนางต่ำไปจริงอยู่ที่พวกนางบาดเจ็บได้ เลือดไหลได้ และถูกฆ่าได้เหมือนคนธรรมดาอย่างพวกเรา แต่นั่นเฉพาะแม่บดที่ไม่รู้จักตอบโต้เท่านั้น ส่วนแม่บดที่ถูกปีศาจล่อลวงสำเร็จ แม้พวกนางจะมีอายุขัยที่สั้นมาก แต่ก็แลกมาด้วยพลังลึกลับอันน่าสะพรึงกลัว คนธรรมดาไม่มีทางรับมือได้แน่นอน หากพวกนางบรรลุนิติภาวะเมื่อไร ต่อให้ส่งคนทั้งกองทัพไปสู้ก็ยังอาจปราชัยย่อยยับได้ พวกนางคงพ่ายแพ้แก่ความปรารถนา ถึงได้ยอมเฝ้ามองไปเป็นสมุนของปีศาจ

ด้วยเหตุนี้เองศาสนจักรจึงก่อตั้งกองกำลังพิพากษาขึ้น หากพบว่าหญิงคนใดมีโอกาสจะกลายเป็นแม่บด สามารถจับตัวมาประหารได้ทันที พระราชาเองก็ทรงเห็นด้วยกับวิธีนี้ อันที่จริงมาตรการพวกนี้ใช้ได้ผลมากนะพะยะคะ ทุกวันนี้แม่บดก่อเหตุคุกคามน้อยลงกว่าเมื่อร้อยปีก่อนมาก

ความเชื่อเรื่องภูเขาศักดิ์สิทธิ์หรือประตุนรกก็มาจากคัมภีร์โบราณในยุคนั้นเองพะยะค่ะ"

โรวแลนด์ก็ดัดขนบปั้งทีละคำ ในใจแอบหัวเราะอย่างเอ็นซำ

แม้ว่าภูมิหลังของโลกนี้จะต่างจากที่เขารู้มามาก แต่เส้นทางการดำเนินประวัติศาสตร์กลับเหมือนกันจนน่าตกใจ ศาสนจักรก็คือศาสนจักร เขารู้อยู่แล้วว่าศาสนานั่นล่ะที่เป็นเชื้อเพลิงของปีศาจ เป็นแหล่งกำเนิดของความชั่วร้ายที่แท้จริง แค่ว่าบางศาสนิดๆ หน่อยๆ ก็ตัดสินประหารคนได้แล้วหรือ แค่อ้างนามพระเจ้าก็สามารถสั่งจับกุมพิพากษา ประหารชีวิตคนได้ตามใจ? นี่คือการเสื่อมทรมานอีกรูปแบบหนึ่งแท้ๆ ในหัวเจ้าชายตัวจริงยังมีความทรงจำเกี่ยวกับการใช้อำนาจเกินควรของศาสนจักรอยู่ ซึ่งช่วยยืนยันความคิดของเขาได้เป็นอย่างดี

"ในคัมภีร์โบราณบันทึกไว้ว่าแม่มดจะพบความสงบสุขที่แท้จริงก็ต่อเมื่อได้ไปที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ที่นั่นพวกนางจะไม่ถูกพลังวิเศษตีกลับ และจะเป็นอิสระจากแรงปรารถนาทั้งปวง ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่เขียนไว้ในคัมภีร์นั้นจะต้องเป็นแหล่งกำเนิดของความชั่วร้าย และเป็นประตูเชื่อมระหว่างโลกมนุษย์กับนรกแน่นอนพะยะค่ะ กระหม่อมคิดว่ามีเพียงนรกเท่านั้นที่ไม่ลงโทษคนเฝ้าต่ำพวกนี้"

"แล้วสมาคมแม่มดเล่า เกี่ยวข้องอย่างไรกับภูเขาศักดิ์สิทธิ์"

บารอฟพินหัวหน้า "ก่อนหน้านี้แม่มดมักทำอะไรเพียงลำพัง ไม่ว่าจะหลบหนีหรือซ่อนตัวอยู่เงียบๆ แต่หลังจากสมาคมก่อตั้งขึ้นเมื่อไม่กี่ปีมานี้ แม่มดก็เริ่มรวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน แล้วออกตามหาภูเขาศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน คนในสมาคมยังถึงกับชักชวนคนอื่นฯ ให้เข้าร่วมเป็นแม่มดด้วยเหตุนี้ เมื่อปีก่อนก็เคยเกิดเหตุทารุณภัยจำนวนมากหายไป ที่ท่าเรือเคลียร์ริเวอร์มิใช่หรือพะยะค่ะ ว่ากันว่าเป็นฝีมือของพวกนางนี่ล่ะ"

ตอนที่ 3

แม่มดอันนา (2)

โรแลนด์กลืนไข่ดาวชิ้นสุดท้ายลงคอแล้วหยิบผ้าขึ้นมาเช็ดปาก "สรุปว่าที่พูดมาทั้งหมดก็คือเจ้ากลัวว่าถ้าสมาคมแม่มดรู้ว่านางยังไม่ตาย แล้วจะแหย่กันมาช่วยนาง?"

"พะยะค่ะ ฝ่าบาท" บารอพระที่บัพเพทลางว่า "พวกนางเคลื่อนไหวกันรีบร้อนคล้ายกำลังเร่งเดินทางไปไหนสักแห่ง หากแม่มดคนนั้นถูกประหารไปแล้วคงไม่เป็นไร แต่เวลานี้นางยังมีชีวิตอยู่! สมาคมบ้าๆ นั้นขโมยได้แม้กระทั่งทารก มีหรือจะไม่มาช่วยพวกเดียวกัน"

โรแลนด์เริ่มสงสัยขึ้นมาตงิดๆ คล้ายมีอะไรผิดปกติชอบกล เหตุใดเวลาพูดถึงแม่มดที่ไร ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังกับหัวหน้าอัศวินต้องทำท่าเหมือนกำลังเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ

หญิงที่กำลังจะถูกแขวนคอคงเป็นแม่มด เธอดูผ่ายผอมราวกับจะปลิวลมด้วยซ้ำ หากมีพลังร้ายกาจน่าหวั่นเกรงจริง เหตุใดเธอจึงเอาแต่ยืนยันเรื่องความตายล่ะ ไม่สิ เธอไม่น่าจะถูกจับตัวตั้งแต่วัยเด็ก ศาสนจักรสอนกรอกหูเสมอว่าแม่มดคือร่างจำแลงของปีศาจ นอกจากกองกำลังพิพากษาแล้ว กองทัพธรรมดามีแต่จะพ่ายแพ้ย่อยยับให้กับ

พวกเธอ ทว่าแม่มดคนนี้ก็กลับถูกชาวเมืองชายแดนจับได้ ถูกทรมาน
สารพัด กระทั่งถูกส่งมาถึงแดนประหาร ก็ยังไม่ปรากฏวิวัฒนาการอันน่ากลัว
ที่ว่าแม้แต่หนอน

"นางถูกจับได้อย่างไร"

"กระหม่อมได้ยินว่าตอนที่เหมืองเนินเขาทิศเหนือถล่ม นางได้
เผยตัวตอนที่แท้จริงเพื่อหนีเอาตัวรอด จึงถูกชาวบ้านที่กำลังโกรธแค้น
จับตัวมาพะย่ะค่ะ"

โรแลนด์คิดอยู่สักครู่ อืม เรื่องนี้เหมือนจะพอจำได้อยู่ เหตุเกิดก่อน
วันที่ฉันจะย้อนเวลามาหนึ่งวัน

"แล้วนางเผยตัวอย่างไร"

"เออ...กระหม่อมเองก็ไม่แน่ใจนัก" ผู้ช่วยเจ้ากรมคลังส่ายศีรษะ
"ตอนนั้นเหตุการณ์ซุลมุนมาก คาดว่าคงมีคนเห็นนางใช้มนตร์ดำพะย่ะค่ะ"

โรแลนด์ขมวดคิ้ว "พวกเจ้าไม่ได้ตรวจสอบเรื่องนี้โดยละเอียดหรือ"

"ฝ่าบาท ตอนนั้นการฟื้นฟูผลผลิตของเหมืองเป็นเรื่องสำคัญ
เหนือสิ่งอื่นใดพะย่ะค่ะ" ผู้ช่วยเจ้ากรมคลังแย้ง "รายได้กว่าครึ่งของ
เมืองชายแดนมาจากแร่เหล็ก นอกจากนี้ผู้ตรวจการก็ยืนยันแล้วว่า
ในที่เกิดเหตุมีคนตายเพราะมนตร์ดำจริง ๆ"

"มนตร์ดำแบบใด" โรแลนด์เริ่มสนใจ

"คล้ายกับการหลอมละลายพะย่ะค่ะ ศีรษะและลำตัวศพไหล
กองกับพื้น ชวนให้นึกถึงเทียนสีดำที่ไหม้หมดแล้ว" อีกฝ่ายผุดสีหน้า
ขยะเขยง "ฝ่าบาทคงไม่ทรงอยากทอดพระเนตรภาพเช่นนั้นพะย่ะค่ะ"

โรแลนด์เล่นล้อมเงินในมือพลางครุ่นคิดไปด้วย ในประวัติศาสตร์
เหยื่อจากการล่าแม่มดส่วนใหญ่มักเป็นผู้บริสุทธิ์ พวกเธอกลายเป็น
เครื่องระบายความโกรธแค้นของศาสนจักรและชาวเมืองที่โง่เขลา
ในขณะที่เหยื่อส่วนน้อยเลือกเดินเข้าสู่ความตายเอง เหยื่อกลุ่มนี้

มักแต่งตัวพิลึกพิลั่น วันๆ เอาแต่โยนของประหลาดสารพัดอย่างลงหม้อ
อ้างว่าตัวเองสามารถพยากรณ์อนาคตรู้เห็นความเป็นตายได้

พวกเขารู้จักสรรหาวิธีต่างๆ เช่นว่าใช้ปฏิกิริยาของเปลวไฟมา
อ้างว่าตัวเองได้รับพลังศักดิ์สิทธิ์

ในสายตาคนยุคใหม่ สิ่งเหล่านี้คือลูกเล่นจากปรากฏการณ์ทางเคมี
ทั้งนั้น แต่ในยุคสมัยนี้ทุกคนมักเข้าใจผิดเอาง่ายๆ ว่ามันคือปรากฏการณ์
เหนือธรรมชาติ

ส่วนเรื่องการละลายคนนั้น โรแลนด์นึกถึงกรดโครโมซัลฟิวริก*
เป็นอย่างแรก แต่ของเล่นที่ว๊านนี้มีชั้นตอนยุ่งยาก หากจะใช้ก็ต้องแช่คน
ลงไปทั้งตัว และผลลัพธ์ที่ได้ก็ยิ่งห่างไกลจากการละลายของเทียนมาก
ส่วนกรดแก่อื่นๆ นั้นยิ่งใช้ไม่ได้ใหญ่

ถ้าอย่างนั้นแม่มดคนนี้ทำได้อย่างไร

หากใช้วิธีเล่นแร่แปรธาตุ เธอก็คงเป็นนักเคมีที่หาตัวจับยากของ
ดินแดนแห่งนี้ แต่ถ้าหากไม่ใช่ละก็...

พอนึกถึงตรงนี้โรแลนด์ก็ตัดสินใจแน่วแน่

"พาเข้าไปพบนาง"

"ตะ...เดี๋ยวก่อนพะย่ะค่ะ ฝ่าบาทจะเสด็จไปพบแม่มดหรือพะย่ะค่ะ"
บารอฟกระโดดผิงด้วยความตื่นตระหนก มือบิดไปโดนแก้วนมที่ยัง
ไม่ได้ดื่มจนหกกระจาย

"ถูกต้อง นี่เป็นคำสั่ง" โรแลนด์หันไปยิ้มให้ผู้ช่วยเจ้ากรมคลัง
ตอนนี้เขาเริ่มนึกขอบคุณนิสัยไร้เหตุผลของเจ้าชายตัวจริงแล้ว

เขาเดินมาถึงประตูก่อนจะชะงักก็เฝ้า "จริงสิ ข้าสงสัยมานานแล้ว
เหตุใดจึงใช้วิธีแหวนคอเล่า"

* กรดโครโมซัลฟิวริก (Chromosulfuric acid) จัดเป็นสารเคมีอันตราย เพราะมีฤทธิ์ในการกัดกร่อน
และก่อให้เกิดการระคายเคืองทั้งกับผิวหนังและระบบหายใจ

"อะไรนะพะยะคะ"

"ข้าถามว่าเหตุใดพวกเจ้าจึงแขวนคอแม่ मद พวกนางน่าจะถูกมัดติดเส้าแล้วเผาทั้งเป็นมิใช่หรือ"

บารอฟมีสีหน้างงง "อย่างนั้นหรือพะยะคะ แต่ว่านางไม่กลัวไฟนี่สิ"

เมืองชายแดนมีคุกใต้ดินเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ดินแดนแร้นแค้นแห่งนี้เลี้ยงนักโทษได้ไม่มากนักโทษส่วนใหญ่เข้าคุกได้ไม่กี่วันก็ต้องถูกตัดสิน...ไม่ถูกปล่อยตัวก็ถูกประหารชีวิต

นอกจากบารอฟแล้ว คนที่ตามเจ้าชายเข้ามาในคุกยังมีหัวหน้าอัศวิน พัดตี ผู้คุมนักโทษ และทหารอีกสองนาย

คุกใต้ดินมีทั้งหมดสี่ชั้น ผนังคุกเป็นหินแกรนิตเนื้อแข็ง โรแลนด์เพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก เขาสังเกตว่ายิ่งเข้าไปลึก ทางเดินก็ยิ่งแคบ จำนวนห้องซังก็น้อยลงเรื่อยๆ ดูท่าคนสร้างคงขุดหลุมเป็นรูปกรวยแล้วจึงค่อยก่อหินขึ้นมาเป็นชั้นๆ

งานก่อสร้างหยาบๆ เช่นนี้ย่อมไม่มีระบบระบายน้ำที่ดี พื้นทางเดินจึงเปียกแฉะ น้ำเสียขุ่นคลั้กไหลซึมตามชั้นบันได

แม่ मद ถูกขังไว้ในคุกชั้นล่างสุด ยิ่งลงไปลึกเท่าไร กลิ่นเหม็นก็ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น

"ฝ่าบาท ทรงทำเช่นนั้นอันตรายเกินไปจริงๆ แม่นางจะถูกตรวนลงทันท้แห่งพระเจ้าสะกดพลังไว้ แต่ก็ใช่ว่าจะปลอดภัยแน่นอนเสียเมื่อไร"

ผู้พูดคือคาร์เตอร์ แลงนิส ทันที่ที่หัวหน้าอัศวินผู้นี้รู้ว่าเจ้าชายจะไปพบแม่ मद ก็รีบตามมา แล้วคอยพูดเกลี้ยกล่อมมาตลอดทาง กระทั่งคำสั่งของเจ้าชายก็ใช้ไม่ได้ผล...เขาไม่มีวันยอมรับคำสั่งใดๆ ที่อาจเป็นภัยต่อชีวิตเจ้าชาย ไม่มีอะไรไล่เขาไปได้

อุตสาหกรรมมีใบหน้าหล่อเหลาราวเทพบุตรแท้ๆ ทำไมถึงพูดมาก

เช่นนี้ โรแลนด์อยากจะเรียกคนมาเย็บปากเขาจริงๆ "หากไม่กล้าเผชิญหน้ากับสิ่งชั่วร้าย แล้วจะกล้าต่อสู้กับสิ่งชั่วร้ายได้อย่างไร ข้าคิดว่าเจ้าเข้าใจจุดนี้เสียอีก"

"คิดจะต่อสู้กับสิ่งชั่วร้ายก็ต้องรู้จักประมาณตน การกระทำที่มูทะลุไม่ได้แสดงถึงความกล้าหาญพะยะค่ะ"

"หมายความว่าหากเจอศัตรูที่อ่อนแอกว่าก็ใช้กำลังจัดการได้ แต่หากเจอศัตรูที่แข็งแกร่งกว่าก็ให้แสวงหาเป็นไมรู้ไม่เห็นอย่างนั้นสิ"

"มิใช่เช่นนั้นฝ่าบาท ความหมายของกระหม่อมคือ..."

"ก่อนหน้านี้เจ้ากลัวแม่มดจะหนีคุก มาตอนนี้ก็กลัวการเผชิญหน้าผู้หญิงตัวเล็กๆ หัวหน้าอัศวินของข้าช่างแกร่งกล้าไม่เป็นสองรองใครจริงๆ"

หัวหน้าอัศวินเป็นคนพูดมาก แต่ได้เสียงไม่เก่ง เมื่อเจอคนเฝ้าปากกล้าอย่างไรแลนด์จึงเอาชนะไม่ได้ คนทั้งหมดมาถึงคุกชั้นล่างในเวลานี้เอง ชั้นนี้มีขนาดพื้นที่เล็กกว่าชั้นก่อนหน้ามาก และมีห้องขังเพียงสองห้องเท่านั้น

หลังผู้คุมจุดคบไฟบนผนังเพื่อไล่ความมืดมิด โรแลนด์ก็เห็นแม่มดคนนั้นกำลังนั่งขัดตัวอยู่ที่มุมห้องขัง

ขณะนี้ในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง อุณหภูมิในคุกใต้ดินต่ำจนมองเห็นไอสีขาวลอยออกมาพร้อมลมหายใจ เขาสวมเสื้อขนสัตว์ชุบน้ำเป็นอย่างดี จึงไม่รู้สึกลึกหนาว ทว่าหญิงสาวในนั้นสวมเพียงชุดยาวตัวเดียว ข้ายังปกคลุมร่างกายได้ไม่มิด แขนและฝ่าเท้าที่โผล่พ้นชายชุดออกมาหนาวจนขาซีด

แสงจากเปลวไฟที่สว่างขึ้นอย่างกะทันหันทำให้เธอเป็นอนาถาหนึ่งดวงตาคู่นั้นหริ่งเล็กน้อย แต่เพียงอึดใจเดียวเธอก็ล้มตาศื้นอีกครั้ง แล้วมองมายังพวกเขา

ดวงตาสีฟ้าอ่อนคู่นั้นสบนึ่งราวกับทะเลสาบก่อนเจอพายุ ใบหน้าของเธอไม่ปรากฏความหวาดกลัว ความโกรธเคือง หรือความเคียดแค้นใดๆ

โรแลนด์รู้สึกราวกับฝันไป ราวกับภาพที่เห็นไม่ใช่สาวน้อยผู้อ่อนแอ แต่เป็นเงามืดที่กำลังกลืนกินเปลวไฟ เพียงพริบตาเดียว เขาพลันรู้สึกว่าแสงจากคบไฟบนผนังมีดมัวลงอย่างเห็นได้ชัด

เธอพยายามลุกขึ้นยืนพิงผนัง ท่าทางโง่งนคล้ายจะล้มลงไปได้ทุกเมื่อ ทว่าในที่สุดเธอก็ยืนขึ้นได้อย่างมั่นคง แล้วเดินไขกอกออกจากมุมมืดมาสู่บริเวณที่แสงสว่างส่องถึง

เพียงกิริยาธรรมดาๆ ก็ทำให้คนทั้งกลุ่มสุดหายใจเข้าลึกด้วยความหวาดหวั่น ต่างพากันถอยหลังไปคนละก้าวสองก้าว มีเพียงหัวหน้าอัศวินเท่านั้นที่พุ่งตัวมาขวางหน้าเขา

โรแลนด์ตบปากคาร์เตอร์เป็นการส่งสัญญาณให้เขาผ่อนคลายลง "เจ้าชื่ออะไร"

"อันนา" เธอตอบ

ตอนที่ 4 เปลวไฟ

"ตอนเหมืองถล่มเกิดอะไรขึ้น เจ้าจงเล่ามาให้ละเอียดอีกครั้ง"

อันนาพยักหน้า แล้วเริ่มบรรยายเหตุการณ์

โรแลนด์รู้สึกประหลาดใจ

เขานึกว่าอีกฝ่ายจะนั่งเงียบ ร้องขอความเป็นธรรม หรือไม่ก็
สาปแช่งเขา ทว่าเธอกลับให้ความร่วมมือตอบคำถามเขาแต่โดยดี
ถามอะไรก็ตอบตามนั้น

เรื่องราวไม่ได้ซับซ้อนมากนัก พ่อของอันนาเป็นคนงานในเหมืองแร่
เขาทำงานอยู่ในอุโมงค์ตอนที่เหมืองกำลังถล่ม

พ่ออันนา รู้ข่าวก็รีบลงไปช่วยพร้อมกับครอบครัวคนงานคนอื่นๆ
ว่ากันว่าเหมืองเงินเขาทิศเหนือแห่งนี้เคยเป็นรังสัตว์ประหลาดใต้ดิน
มาก่อน ในอุโมงค์มีทางแยกมากมาย เชื่อมทะลุได้ทุกทิศทาง เนื่องจาก
กลุ่มคนที่ลงมาช่วยญาติพี่น้องมีความเห็นแตกต่างกัน เมื่อเข้าอุโมงค์
มาแล้วจึงแยกย้ายกันออกตามหาคนของตัวเอง ตอนที่อันนาเจอพ่อนั้น
ข้างกายเธอเหลือเพียงคู่สามีภรรยาเพื่อนบ้าน ป้าชูซานและลุงแองเคอร์
เท่านั้น

เธอเห็นพ่อถูกรถเข็นบรรทุกหินเต็มคันทับจนขาหัก ไม่สามารถ ขยับเขยื้อนได้ ช่างกันมีคนงานอีกคนกำลังนั่งยองๆ คั้นเงินบนตัวของพ่อ พอเห็นคนมา คนงานคนนั้นก็ใช้จอบฟาดลูกลงแวงเคอร์จนล้มกับพื้น ในขณะที่เขากำลังจะฆ่าลงแวงเคอร์นั้น อันนาก็ชิงฆ่าเขาเสียก่อน

คู่สามีภรรยาเพื่อนบ้านสาบานว่าจะไม่เล่าเรื่องเธอให้ใครฟัง จากนั้นทั้งสามคนก็ช่วยพ่อของอันนาออกมาได้

ทว่าเช้าตรู่วันต่อมา พ่อของอันนากลับใช้ไม้เท้าค้าเดินออกจากบ้าน ไปรายงานทหารลาดตระเวนว่าลูกสาวของตนเป็นแม่มด

"เพราะเหตุใด" โรแลนด์ฟังมาถึงตรงนี้ก็อดถามไม่ได้

บารอฟถอนใจ "คงเพราะเงินรางวัลนั้นล่ะพะย่ะค่ะ ใครก็ตามที่ นำเบาะแสแม่มดไปรายงานจะได้รับเงินรางวัลสี่สิบห้าเหรียญทอง สำหรับคนหาพิการแล้ว เงินจำนวนนี้มากพอจะใช้ค่าจุนชีวิตที่เหลืออยู่ ได้เลย"

โรแลนด์เสียบไปอีตี่ใจหนึ่ง ก่อนจะถาม "อีกฝ่ายเป็นชายฉกรรจ์ ร่ากาย่า เจ้าฆ่าเขาได้อย่างไร"

ทันใดนั้นอันนาพลันหัวเราะขึ้นมา เปลวไฟเหนือคบกระเพื่อมไหว รวกับผิวทะเลสาบที่สั่นกระเพื่อมเพราะลูกคลื่น

"ก็ด้วยพลังปีศาจอย่างที่พวกท่านว่าอย่างไรเล่า"

"หุบปาก! นางปีศาจ!" พัดตีตะคอกใส่นาง ทว่าเสียงกลับสั่นจน ทุกคนฟังออก

"อย่างนั้นหรือ ข้าอยากเห็นสักครั้ง" เจ้าชายยังคงแน่วแน่มิ หวั่นไหว

"ฝ่าบาท นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะพะย่ะค่ะ!" หัวหน้าอัศวินหันไปพูด พลางขมวดคิ้ว

โรแลนด์เดินออกมาจากด้านหลังหัวหน้าอัศวิน สาวเท้าเข้าใกล้

ห้องซังทีละก้าว "หากใครกลัวจะหลบออกไปก่อนก็ได้ ข้าไม่ได้บังคับให้พวกเจ้าอยู่ที่นี้"

"ไม่ต้องกลัว ที่คือนางสวมตรวนลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า!" บารอฟเอ่ยเสียงดังปลอบทุกคน และดูเหมือนกำลังปลอบตัวเองไปด้วย "ต่อไปปิศาจร้ายกาจเพียงใดก็ไม่สามารถทำลายพรของพระเจ้าได้"

โรแลนด์ยืนอยู่หน้าลูกกรง ห่างจากอันนาเพียงหนึ่งช่วงแขน เขาสามารถมองเห็นใบหน้าที่เขาได้เติมไปด้วยคราบดินและรอยแผลของอีกฝ่ายได้ชัดเจน เครื่องหน้าที่อ่อนเยาว์บ่งบอกว่าเธอยังไม่บรรลุนิติภาวะ ทว่าสีหน้ากลับไม่ปรากฏความไร้เดียงสาแม้แต่น้อย กระทั่งจะดูว่าเธอกำลังโกรธอยู่หรือไม่ก็ยากจะสังเกตได้เช่นกัน...ลักษณะที่ขัดแย้งกันเช่นนี้เขาเคยเห็นในโทรทัศน์ อย่างเวลาที่นักข่าวไปสัมภาษณ์เด็กกำพร้า เร่ร่อนผู้ทนทุกข์ทรมานจากความยากจน เหน็บหนาว และหิวโหย ทว่าก็ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว เด็กกำพร้าพวกนั้นมักห่อไหล่ก้มหน้าเมื่ออยู่หน้าเลนส์กล้อง แต่อันนาไม่เป็นเช่นนั้น

จนกระทั่งตอนนี้เธอก็ยังพยายามยึดตัวตรง สายตาของเธอเหลือบขึ้นเล็กน้อยสบตาเจ้าชายอย่างสงบ

เธอไม่กลัวความตาย โรแลนด์สัมผัสได้ ดูเหมือนเธอกำลังรอความตายด้วยซ้ำ

"เพิ่งเคยเจอแม่มดเป็นครั้งแรกหรือ นายท่าน ความอยากรู้อยากเห็นของท่านอาจทำร้ายตัวท่านได้"

"หากเป็นพลังปิศาจจริง แล้วผู้พบเห็นจะต้องเคราะห์ร้าย เช่นนั้นคนที่ตายก็ไม่น่าจะเป็นข้า แต่เป็นบิดาเจ้ามากกว่า" โรแลนด์ตอบ

แสงไฟในคุกพลันมืดสลัวลง ครั้งนี้ไม่ใช่ภาพฝันแน่ เปลวไฟหดเหลือเพียงกลุ่มแสงเล็กๆ รวากับถูกอะไรบางอย่างกดข่มไว้ เขาได้ยินเสียงหายใจถี่กระชั้นและเสียงสวดอ้อนวอนดังมาจากข้างหลัง ตลอดจน

เสียงคนล้มเพราะรีบร้อนก้าวถอยหลังด้วยความตื่นกลัว

หัวใจของโรแลนด์ค่อยๆ เต้นเร็วขึ้น เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนอยู่บนเส้นแบ่งเขตแดนอันแสนมหัศจรรย์ ฟากหนึ่งเป็นโลกแห่งความเป็นจริง ทุกอย่างดำเนินไปตามกฎและความแน่นอนซึ่งถูกกำหนดไว้โดยไม่ขาดตกบกพร่อง ส่วนอีกฟากเป็นโลกมหัศจรรย์ เต็มไปด้วยความลึกลับและความแปลกใหม่ เวลานี้เขากำลังยืนอยู่หน้าประตูสู่โลกใบใหม่นี้

สิ่งที่ห้อยอยู่ที่คอเธอคือตรวนลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าอย่างนั้นหรือ โซ่เหล็กสีแดงห้อยจี้ไปรุ่งใสแฉ่ววาวนั้นเหมือนถูกทำขึ้นอย่างลวกๆ หากไม่จับเธอใส่กุญแจมือไปลงด้านหลังล่ะก็ แค่กระซอกด้วยมือก็ขาดแล้วล่ะมัง

โรแลนด์เหลือบมองกลุ่มคนข้างหลังแวบหนึ่ง อาศัยจังหวะที่ทุกคนกำลังอธิษฐานอย่างหวาดกลัวยื่นมือเข้าไปในลูกกรง กำจี้ไว้แล้วกระซอกอย่างรวดเร็ว จี้กับโซ่ขาดออกจากกันทันที...การกระทำของเขาทำให้อันนาถึงกับตกตะลึง

"แสดงให้เห็นสิ" เขาพูดเบาๆ เธอเป็นสิบแปดมงกุฎ นักเคมีหรือว่าปีศาจตัวจริงกันแน่

หากตอนนี้เธอควักสารพัดขวดออกมาแล้วเริ่มผสมกรดล่ะก็ ฉันจะผิดหวังมาก เขาคิดในใจ

จากนั้นโรแลนด์ก็ได้ยินเสียงไอน้ำขยายตัวเพราะความร้อนดังเปรี้ยะๆ...คว้นสีขาวลอยขึ้นจากพื้น อุณหภูมิรอบด้านพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

เขาเห็นปลวไฟพุ่งขึ้นจากใต้เท้าของอีกฝ่าย ลามเลียาเปลือยเปล่าของเธออย่างอ่อนโยน จากนั้นพื้นที่เธอยืนอยู่ก็เกิดลุกไหม้ ขณะเดียวกันคบไฟด้านหลังก็ระเบิดออกจนแสงสว่างจ้ารากับได้รับออกซิเจนบริสุทธิ์

ห้องซึ่งทั้งห้องพลันสว่างราวกับกลางวัน ตามด้วยเสียงกรีดร้องอย่าง
ตื่นตระหนกของทุกคน

แม่มดเดินมาข้างหน้า เปลวไฟคืบคลานตามจังหวะการก้าวเท้า
ตอนที่เธอเข้ามายืนประชิดประตูห้องซึ่ง ลูกกรงเหล็กหลายสิบเส้นก็
ลุกไหม้กลายเป็นลูกกรงไฟ

โรแลนด์จำต้องก้าวถอยหลัง อากาศร้อนผ่าวกัดผิวของเขาจนแทบ
ไปหมด ในเวลาเพียงไม่กี่นาที เขารู้สึกราวกับได้ย่นเวลาจากปลาย
ฤดูใบไม้ผลิกลับไปสู่กลางฤดูร้อนอีกครั้ง ไมลิ นี่ไม่ใช่ความระอุแบบ
ฤดูร้อน อุณหภูมิจากเปลวไฟไม่ได้โอบล้อมเขาทุกทิศทาง ด้านหน้าที่
เผชิญกับเปลวไฟนั้นร้อนระอุทางด้านหลังกลับหนาวสะท้าน เขารู้สึกว่า
ร่างกายตัวเองกำลังผุดเหงื่อเย็นๆ ออกมา

...เธอไม่กลัวไฟจริงๆ

โรแลนด์นึกถึงคำพูดของผู้ช่วยเจ้ากรรมคลัง เขาเพิ่งเข้าใจความหมาย
ของคำพูดนั้นอย่างลึกซึ้งก็ตอนนี้อง

ในเมื่อเธอคือเปลวไฟ เธอจะกลัวตัวเองได้อย่างไร

ไม่นานนักลูกกรงเหล็กก็เปลี่ยนจากสีแดงเข้มเป็นสีเหลืองสว่าง
รูปทรงเริ่มละลายตามสีที่แปรเปลี่ยน นั่นแปลว่าอุณหภูมิของพวกมัน
สูงเกินหนึ่งพันห้าร้อยองศาแล้ว ในสถานะที่ไม่มีระบบรักษาอุณหภูมิใดๆ
ยังทำได้ถึงเพียงนี้ ถือว่าเกินความคาดหมายของโรแลนด์ไปมาก เขากับ
คนอื่นๆ พากันถอยห่างจากห้องซึ่ง แทบจะฝังตัวติดกับผนังหินที่อยู่ไกล
ที่สุด

หากไม่ทำเช่นนี้ ความร้อนจากเหล็กที่หลอมเหลวจะทำให้เสื้อผ้า
ลูกไหม้แม้ไม่ได้สัมผัสโดยตรง...เหมือนอย่างอันนาในเวลานี้ ชุดนักโทษ
ของเธอกลายเป็นขี้เถ้าไปแล้ว ที่ว่างถูกโอบล้อมด้วยเปลวไฟร้อนแรง

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรว่าเปลวไฟจะดับมอดลงจนหมด

บนผนังเหลือเพียงคบไฟเล็กๆ ที่กำลังลุกไหม้อย่างเงียบงัน รวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน ทว่าเสื้อผ้าที่ชุ่มเหงื่อ อากาศที่ร้อนผ่าว ตลอดจนลูกกรงห้องขังที่ถูกเผาจนหักงอราวกับกรงเล็บปีศาจ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องยืนยันได้ดีว่าเหตุการณ์เมื่อครู่เป็นความจริงไม่ใช่ความฝัน

นอกจากโรแลนด์และหัวหน้าอัศวินที่ยังคงยืนอยู่ คนที่เหลือต่างทรุดฮวบลงกับพื้น พัดสีถึงกับตกใจจนฉีกรวดทางกองไปแล้ว

ในเวลานี้อันนากำลังยืนเปลือยอยู่นอกห้องขัง แม้เครื่องจองจำที่แขนจะหายไปแล้ว แต่เธอไม่คิดปกปิดเรือนร่างของตัวเองแม้แต่บ่อยมือทั้งสองข้างลงข้างลำตัวอย่างเป็นธรรมชาติ ดวงตาสีฟ้าดูจันทะเลกลับมานิ่งสงบดังเดิมอีกครั้ง

"ข้าได้สนองความสงสัยใคร่รู้ของท่านแล้ว นายท่าน" เธอพูด "คราวนี้ฆ่าข้าได้แล้วใช่หรือไม่"

"ไม่" โรแลนด์เดินเข้าไปคลุมเสื้อนอกของตัวเองบนร่างของเธอ จากนั้นพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนที่สุด "อันนา ข้าต้องการว่าจ้างเจ้า"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3lgQ7i6>